

TRUYỆN CỔ TÍCH VIỆTNAM

BẢY ĐIỀU ƯỐC

Lời: Tịnh Lâm
Tranh: Bảo Khanh

NXB THANH NIÊN

Ngày xưa ngày xưa, ở một làng nọ có hai anh em mồ côi cha mẹ. Người anh lười nhác luôn sống dựa dẫm vào em, tính tình lại tham lam; còn người em thì chăm chỉ, chất phác và tốt bụng. Suốt ngày người anh rong chơi, không chịu làm bất cứ việc gì, lại thêm rượu chè cờ bạc. Còn mỗi nếp nhà tranh cha mẹ để lại, anh ta cũng bán đi nốt để lấy tiền tiêu xài. Hai anh em không còn nơi nương thân đành phải chia tay nhau mỗi người một ngả kiếm ăn.

Người anh vốn tính lười
biếng, chẳng biết làm gì để sống nên
đành phải đi lang thang khắp nơi này đến
nơi khác, ngửa tay xin mọi người bố thí để sống
- qua ngày đoạn tháng.

Còn người em thì kiếm chiếc cần câu, rồi sáng nào cũng dậy sớm ra sông câu cá. Chẳng bao lâu anh cũng dành dụm được tiền mua cái vó. Kể từ ngày có cái vó thì công việc của anh đỡ vất vả đi phần nào.

Người em cần cù, chịu khó làm việc, lại biết tận tiện chặt bóp, sau một thời gian anh đã chuộc lại được nếp nhà tranh xưa của cha mẹ để lại cho hai anh em. Người em nghĩ thương anh trai nên lại đi tìm và đón anh về ở cùng. Người anh vẫn chẳng hề thay đổi, anh ta vẫn chứng nào tật đấy, chẳng chịu làm ăn, vẫn rượu chè cờ bạc. Tất cả lại vẫn trông vào người em trai như xưa.

Một hôm, người em đi kéo vó suốt từ sáng đến chiều mà vẫn không được con cá nào. Lần nào kéo vó lên cũng nhẹ bẫng. Người em buồn bã, anh định cuốn vó ra về thì lần cuối này kéo lên lại thấy vó nặng trĩu, anh dồn hết sức để nhấc cái vó lên khỏi mặt nước. Người em kinh ngạc khi thấy trong vó là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Cô gái được cứu sống kể
rằng nàng vốn là tiên nữ trên Thiên
đình, vào một ngày nọ xuống sông tắm,
không may bị con trai vua Thủy Tề bắt làm vợ.
May nhờ anh kéo vó mà nàng thoát được lên bờ.

Không biết lấy gì đền ơn người em, nàng bèn tặng cho người em
bảy điều ước, nàng dặn: “Nếu chàng muốn trao điều ước cho ai
đó thì chỉ cần đặt tay lên đầu người đó. Mỗi lần đặt tay là một điều
ước”. Nàng nói xong, đặt tay lên đầu người em bảy lần rồi biến mất.

Tối về đến nhà, người em đem chuyện ban chiều kể lại cho anh trai nghe, người anh nổi lòng tham, xin em cho mình bốn điều ước. Người em bằng lòng ngay, và làm theo lời tiên dạy, anh đặt tay lên đầu người anh trai để truyền cho người anh đủ bốn điều ước anh ta đã xin.

Vốn tính tham lam, người anh ước ngay điều thứ nhất là anh ta có một tòa nhà nguy nga tráng lệ chứa đầy vàng bạc châu báu.

Anh ta vừa dứt lời, điều ước đã trở thành hiện thực. Người anh mừng quá, đi lại khắp nhà sờ hết hòm vàng này đến hũ bạc khác...

Khi đó ước mong thứ nhất
của người em là có một ngôi nhà
ngói khang trang để thay cho nếp nhà
tranh đã dột nát, ước mong thứ hai là có một
mảnh vườn để cày cấy, trồng trọt. Còn điều ước cuối
cùng thì anh vẫn để dành.

Từ ngày giàu có, người anh chẳng coi ai ra gì. Những người hàng xóm nghèo khổ đến nhờ giúp đỡ, anh ta đều xua đuổi. Anh ta đã dùng điều ước thứ hai vào việc làm cho bà con láng giềng biến đi nơi khác để không sang xin, nhờ anh ta giúp đỡ nữa.

A man in a blue robe and red headband is flying through the air, holding onto a large, white, fluffy cloud. He is looking back over his shoulder with a determined expression. The background is a bright yellow sky with soft, white clouds.

Kể từ ngày người anh ước điều ước thứ hai, anh ta bị mọi người xa lánh, khinh ghét, chẳng ai thềm nói chuyện. Sống mãi một mình, anh ta sinh ra buồn chán. Một hôm, anh ta ước điều thứ ba là ước được lên cung Trăng ở với chị Hằng và chú Cuội. Vừa ước dứt lời thì một trận gió to ào ào đổ tới cuốn người anh bay tít lên trời.

Chỉ trong chớp mắt người anh đã thấy mình ở cung Trăng, anh ta lấy làm vui mừng khi thấy chú Cuội đang hiện hữu ngay trước mặt. Cuội đưa cho anh ta chiếc rìu và bảo: “Ở trên này mọi thứ đều khó kiếm. Muốn có ăn thì phải đốn cây mới có cơm mà ăn”.

Người anh tưởng thật, đã ra sức dùng rìu đốn vào thân cây, đốn đến mệt lả ra mà vẫn không thấy cơm đâu để ăn. Đến lúc này Cuội mới cười bảo rằng Cuội nhờ đốn cây lấy củi chứ lấy đâu ra cơm ở đó.

Tiếp đó, Cuội lại bảo người anh mài đá lấy bột ăn tạm cho đỡ đói. Người anh tưởng thật nên ra sức mài đá thành bột. Sau khi mài ra bột đá thì bột đá quá chát, anh ta không tài nào ăn được. Lúc này Cuội lại cười nói với anh ta là Cuội nhờ mài hòn đá ấy cho nhẵn phẳng để làm bàn cờ.

Bấy giờ người anh đã hết cả sức lực, anh ta vừa đói vừa khát khô cả cổ, lại bị Cuội lừa mấy chuyện nên anh ta chán ngấy cung Trăng. Anh ta ước nốt điều ước thứ tư là được đến xứ sở của Mặt trời.

Điều ước lập tức trở thành hiện thực. Trên đường đến Mặt trời thì anh ta thấy nóng quá không thể nào chịu nổi, đành liêu nhiên xuống mặt đất.

Anh ta rơi xuống con sông đầu làng, nơi người em thường hay câu cá. Anh ta được bà con chài lưới vớt lên. Tất cả bà con đều ra sức cứu chữa nhưng đều phải lắc đầu vì tim anh ta đã ngừng đập từ khi nào.

Dân làng báo tin cho người em đến nhận xác anh, người em tất tả chạy tới. Người em còn một điều ước cuối cùng, anh liền ước cho anh trai mình sống lại.

Quả là người anh sống lại thật. Kể từ đó, người anh hối hận về những việc mình đã làm. Anh ta thay tính đổi nết hẳn, chịu khó làm lụng. Nhờ biết bảo ban nhau làm ăn nên cuộc sống của hai anh em ngày một khá giả hơn.

Chẳng bao lâu sau, nhờ lao động chăm chỉ, hai anh em họ đã có bát ăn bát để. Rồi hai anh em cưới được hai cô gái xinh đẹp, thùy mị, tháo vát làm vợ. Cuộc sống của họ ngày một ấm no, hạnh phúc, nhà cửa luôn đầy ắp tiếng trẻ con nô đùa.